

Camilla Läckberg

Visuri de bronz

Traducere din limba suedeză și note de
Cristina Ekholm

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Henrik Walse
Ilustrație copertă: Viktor Sjödin

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Sabina Lungu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LÄCKBERG, CAMILLA

Visuri de bronz / Camilla Läckberg ; trad. din lb. suedeză și note de
Cristina Ekholm. - București : Editura Trei, 2025

ISBN 978-606-40-2462-6

I. Ekholm, Cristina (trad. ; note)
821.113.6

Titlul original: Drömmar av brons
Autor: Camilla Läckberg

Copyright © 2024 Camilla Läckberg
First published by Bokförlaget Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2462-6

Februarie

Faye privea curtea acoperită cu zăpadă. Își sprijini fruntea de fereastra cu gratii și se uită la gardul înalt care despărțea deținuții de la Stenakull de restul societății. Deasupra pădurii, o pasăre uriașă se învârti o vreme în cerc și apoi dispăru din câmpul ei vizual.

Totul mersese prost. În curând, atât mama ei, Ingrid, cât și fiica ei, Julianne, o să fie moarte, în ciuda tuturor eforturilor sale de a le proteja. Trebuia să iasă de aici, dar habar n-avea cum. Nimic din viața ei — copilăria în Fjällbacka, viața ca soție din înalta societate de pe Östermalm sau cariera ei ca om de afaceri de succes — nu o pregătise pentru asta. Cum ar putea să-și creeze o relație cu ceilalți, să-i facă să aibă încredere în ea, să o *urmeze*?

Oare putea să o ia de la capăt? Mai avea curajul să se elibereze încă o dată?

Faye nu se simțise niciodată atât de singură. Mai departe ca oricând de Julianne. Deja îi era dor de libertate, deși ajunsese la închisoare cu doar câteva ore în urmă.

Vocile de pe hol o făcură să se îndrepte de spate.

Înghiți în sec.

Camilla Läckberg

Închise ochii.

Nu se putea termina așa. Refuza categoric.

Partea I

Cu opt luni înainte

Faye privea spre Strömmen¹ din apartamentul de la Grand Hôtel.

Pe cheiurile de lângă castel se plimbau grupuri de oameni îmbrăcați cu haine subțiri. Puse o mână pe piept și-și simți inima bătând cu putere. Oare mai bătuse vreodată atât de repede?

Tresări când auzi o bătaie în ușă.

— Cine e? întrebă ea.

Avea vocea slăbită, abia dacă și-o recunoștea.

Iar faptul că trebuise să întrebe nu făcea decât să-i sporească îngrijorarea.

— Alice, răspuse o voce familiară, iar Faye răsuflă ușurată și aproape că-i dădură lacrimile.

Mâna îi tremura când deschise ușa.

Prietena ei — care era și un partener important în compania lui Faye, Revenge — intră și începu imediat să dea ture prin apartament.

— Deci așa trăiește *cealaltă jumătate*.

¹ Strömmen (The Stream of Stockholm), este partea interioară a Saltsjön, un golf al Mării Baltice. Se continuă în lacul Mälaren prin Norrström și Söderström.

— Hai că nici tu nu locuiești în mahala, Alice.

Faye reuși să râdă, deși inima încă îi bătea cu putere.

— Țsta-i apartamentul în care stau de obicei Madonna și Beyoncé? Sau există unul și mai șic? întrebă Alice așezându-se pe una dintre canapelele mari.

— Da.

Faye se întinse după ibricul de cafea argintiu care era pus pe o tavă mare, plină cu preparate delicioase pentru micul-dejun.

— Deci eu acum respir resturi ale ADN-ului lor... spuse Alice cu evlavie.

Faye reuși din nou să râdă.

— Cred că au aerisit între timp. Și să sperăm că au curățat și toate urmele de fluide corporale. Trebuie să te mulțumești doar cu sporii mei.

Îi întinse lui Alice o ceașcă din porțelan plină cu cafea și arătă întrebător spre cana cu lapte.

Alice clătină din cap.

— Nu, mulțumesc. Îmi place cafeaua neagră. La fel ca iubitul meu actual.

Faye zâmbi și se așeză în fotoliul de vizavi de Alice după ce își turnă o ceașcă de cafea.

— Nu cred că este foarte corect din punct de vedere politic... spuse ea.

Alice ridică din umeri. După divorțul cu scandal de Henrik, dăduse dovadă de o lipsă eliberatoare de *fucks to give* în legătură cu ce credea lumea despre cum își trăia ea viața.

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici și nu la birou? Și, de fapt, de ce ești aici și nu acasă?

Ca de obicei, Alice era directă și la obiect.

Faye se uită în jos la mâinile ei. Nu voia să-i îngrijeze pe cei dragi, dar în același timp știa din experiență că singură nu este puternică.

— L-am văzut pe tata aseară. Când eram la Riche. S-a oprit în fața ferestrei și s-a uitat direct la mine. Apoi a dispărut.

Se cutremură când își aminti privirea sălbatică a tatălui ei. Cea care o făcuse să se simtă atât de mică și slabă toată copilăria, pentru că știa că atunci când se uita așa la ea sau la maică-sa, nu mai trecea mult și erau pedepsite.

Alice puse ceașca de cafea pe farfurie cu un zgomot puternic.

— Ești sigură?

Faye confirmă din cap.

— Da. Sunt sigură.

— Mi-am dat eu seama că era ceva. Ai fost tăcută și ai plecat devreme. Și Ylva s-a întrebat ce-i cu tine.

— Da, trebuie să vorbesc și cu ea.

Faye îi întâlnește privirea lui Alice.

— Când am ajuns acasă, am văzut urme pe ușa apartamentului, ca și cum ar fi încercat cineva să intre. Așa că am venit direct aici și m-am cazat.

— Of, Doamne!

Alice întinse o mână și o strânse pe a lui Faye.

— Cum rămâne cu Italia?

Lui Faye i se puse un nod în gât doar gândindu-se la casa frumoasă din Ravi, unde o așteptau fiica și mama ei.

— Anulez totul. Nu pot risca să-l conduc acolo. Știe că sunt amândouă în viață, pentru că ieri ținea în mână o fotografie cu ele pe care i-am dat-o eu lui Jack înainte... să moară. Se pare că au păstrat legătura chiar și după ce

au evadat din autobuzul închisorii, iar Jack probabil că i-a dat lui fotografia și acum... nu știu. Dar trebuie să-mi găsesc un loc unde să stau. O casă. Dacă nu iei în considerare perioada cât am stat la Kerstin, n-am mai stat într-o casă de când am ajuns la Stockholm. Să sperăm că tata nu se așteaptă la așa ceva.

— Nu ești mai în siguranță în oraș? Într-un apartament?
Faye clătină din cap.

— Prea mulți oameni care vin și pleacă. O casă o pot controla, monitoriza.

— Spune-mi dacă pot să te ajut cu ceva, zise Alice ridicându-se și turnându-și încă o cafea.

— Sigur o să am nevoie de ajutorul tău. Dar întâi trebuie să rezolv singură câte ceva.

— Chiar ar risca să te urmărească? A reușit, evident, să scape. Poate că vrea doar să stea deoparte? Și să vă lase în pace?

Faye clătină din cap.

— Nu. Îl cunosc. Vine. Altfel, de ce mi-ar fi arătat fotografia? Trebuie să fiu pregătită.

I se făcu pielea de găină pe brațe, de parcă s-ar fi lăsat frigul în camera elegantă de hotel.

— Ce vrei să faci cu lansarea? O amânăm?

— Nu. Rezolv eu. Am muncit prea mult ca să o amânăm și să riscăm totul. Dacă reușim să intrăm pe piața din SUA ducem Revenge în topul produselor de înfrumusețare, știm amândouă foarte bine. Nu-l las pe tata să ne stea în cale.

Faye își încrucișă brațele ca și cum s-ar fi făcut și mai frig. Să fi fost de la aerul condiționat?

— Dar poți, te rog, să dublezi paza la birou? Trebuie să mă duc acolo un pic mai târziu, continuă ea.

— Mă ocup imediat.

Alice se ridică și o îmbrățișă strâns.

Faye inspire parfumul familiar Chanel no. 5. Lui Alice îi plăcuse întotdeauna clasicul.

După ce ușa se trânti în spatele prietenei ei, Faye intră în dormitor și, după o oarecare ezitare, luă telefonul mobil. Nu era o conversație pe care s-o aștepte cu nerăbdare. Detesta să-și mintă fiica. Mamei ei trebuia să-i spună adevărul; știa foarte bine pericolul pe care îl reprezenta fostul ei soț și nu ar fi fost corect să nu o pună la curent.

Faye oftă și sună pe Facetime. O duru inima când văzu chipul frumos al fiicei sale pe ecran.

— Mamă! Când vii acasă? Am desenat ceva pentru tine și o să-l primești când ajungi!

— Draga mea, ce drăguț din partea ta! Mi-e foarte dor de tine, dar mai durează până vine mama, am de rezolvat întâi niște chestii la serviciu.

Expresia de dezamăgire a lui Julienne îi era familiară. Încălcase încă o dată o promisiune. Durea și mai tare când o vedea cum se străduiește să pară indiferentă.

Julienne ridică din umeri.

— Am înțeles.

— Ce mai faci?

— Bine, dar vrei să vorbești, ca de obicei, cu bunica, nu-i așa?

— Of, Julienne! În momentul ăsta, este foarte important să pot vorbi cu bunica, dar data viitoare putem...

— Bineînțeles.

Fața lui Julienne dispăru, înlocuită de pereții luminoși și de mobilierul întunecat, în timp ce se plimba prin casă.

— Bunico! strigă ea.

Apoi apăru chipul maică-sii.

— Poți să te duci puțin mai departe? întrebă Faye încet.

Mama ei confirmă din cap, iar ea o urmări pe ecranul mobilului cum urcă la etaj.

— Ce este? întrebă mama ei, respirând puțin mai greu după ce urcase în grabă scările. Mă sperii.

Faye inspiră adânc.

— L-am văzut ieri. Tata. Și cred că a încercat să intre în apartamentul meu.

Mama ei suspină zgomotos.

— Gösta? Ești sigură?

Aceași întrebare pe care i-o pusese și Alice, iar Faye era nevoită să-i dea același răspuns.

— Da. Sunt absolut sigură. Și știe că sunteți în viață. Așa că nu mai vin la voi, chiar dacă n-are cum să știe despre casa din Ravi, dar nu vreau să-l aduc acolo, dacă mă urmărește.

Simți cum lacrimile voiau să dea năvală, dar se abținu.

— Fiți foarte atente de-acum înainte. Și bineînțeles că o să am grijă imediat să aveți mai mulți paznici.

— Unde ești acum?

Vocea mamei era îngrijorată, iar telefonul mobil îi tremura în mână.

Tatăl ei avea această capacitate. De a trezi în ele o teroare profundă, primitivă. Știau amândouă de ce era capabil și de răul care zăcea în el.

— M-am cazat la Grand. Dar o să caut o locuință nouă, mai sigură.

— Ai grijă, șopti mama ei, iar Faye aprobă din cap.

Nu putea lăsa frica să preia controlul. Nu voia să-i dea tatălui ei puterea asta. Și trebuia să-și păstreze calmul

pentru a putea planifica următorul pas. Era pe fugă, căutată, ceea ce îi oferea un anumit avantaj.

— Ai grijă de Julienne. Vă iubesc, încheie ea.

Rămase așezată pe pat. După tot ce se petrecuse în ultima vreme, se săturase să lupte. Dar exact asta trebuia să facă acum. Să lupte pentru viața ei și a familiei ei. Se gândi la fotografia pe care i-o dăduse lui Jack și pe care i-o arătase taică-su. Era singura poză cu mama ei și Julienne și îi era dor să se poată uita la ea. Le fotografiase pe o plajă din Sicilia și parcă o vedea și acum pe Julienne ghemuită în brațele bunicii, cu părul ei lung și blond, după o baie în mare, uitându-se direct la cameră. Acum poza era la taică-su.

Avea să se lupte pentru ele până la ultima picătură de sânge.

Scoase din nou telefonul mobil și căută pe internet *agent imobiliar Stockholm*. Apăru imediat o reclamă în care se observa evident că agenția se concentra în principal pe locuințe de lux. Apăsă pe numărul de telefon și în scurt timp îi răspunse o voce masculină.

— Bună, vreau să cumpăr o casă, spuse Faye scurt.

— Bine! Îți fac legătura cu unul dintre agenții noștri.

În timp ce aștepta, se întinse după apa minerală de pe noptieră și luă o înghițitură pentru a-și clăti gustul amar de cafea.

— Peter Bladh, cu ce te pot ajuta?

După zgomotul din fundal, bărbatul părea că se află într-o mașină.

— Numele meu este Faye Adelheim și vreau să cumpăr o casă. Repede. Vreau să aibă teren cu plajă și să nu fie la mai mult de o jumătate de oră de centrul Stockholmului. Prețul nu contează.

Urmă o tăcere scurtă și confuză.

— Mhmm... Am o casă care cred că ți-ar plăcea. Este pe Lidingö, lângă apă. Prețul de pornire este...

— Cum am spus, prețul nu contează. Când pot să o văd?

— Unde ești acum? întrebă agentul.

Trebuia să se comporte normal, să nu-și arate frica. În curând va fi atacată și atunci va trebui să fie pregătită.

— Sunt cazată la Grand Hôtel.

— Pot să vin să te iau în 20 de minute. Trebuie doar să trec mai întâi pe la birou să iau codurile și cheile casei.

— Perfect.

După ce încheie convorbirea, Faye se ridică și se îndreptă spre duș. Avea multe de făcut. Trebuia să-și protejeze familia. Cu orice preț.

Casa fusese construită cu cinci ani în urmă de un miliardar suedez.

Acum își întemeiase o familie, își vânduse partea din bine-cunoscuta lui companie financiară și se mutase la New York. Avea gusturi bune pentru cineva care lucra în domeniul finanțelor, își zise Faye în timp ce se uita în jur. Dacă într-adevăr există vreo legătură între domeniul în care lucrezi și designul interior. Doar decorul din casă valora câteva milioane de coroane și nu era deloc vulgar. Nu-i era prea greu să se vadă locuind aici.

Terenul era înconjurat de un zid înalt și o poartă electrică imensă se deschise fără zgomot în lateral când virară pe alee cu mașina decapotabilă a agentului imobiliar. Casa avea trei etaje și era în capătul insulei Lidingö. Un perete era format doar din ferestre panoramice cu vedere la mare. În continuarea lor se vedeau o peluză îngrijită, o piscină mare și o plajă cu nisip.

Peter, agentul imobiliar, era lângă una dintre ferestrele uriașe. Stătuse deoparte în timp ce Faye inspectase casa în grabă. Afară, o barcă trecu prin arhipelag, trimițând valuri mici spre plajă.

— Nu sunt transparente. Ferestrele sunt făcute în așa fel încât să vezi dinăuntru, dar nu se vede nimic din afară.

— Ca o sală de interogatoriu?

Peter râse. Avea un zâmbet frumos și simetric, cu dinți albi și uniformi.

— Da, ca o sală de interogatoriu.

Ea se apropie de el și îi simți parfumul. Peter avea cam 30 de ani și era înalt, cu părul castaniu ondulat și pieptănat pe o parte. Era clar că se ducea des la sală. O tratase politicos, emanând încredere în sine. Faye se simțise imediat atrasă de el, iar drumul până aici fusese incredibil de plăcut.

Avea un sentiment puternic că era singur. În orice caz, nu avea niciun inel pe deget și era îmbrăcat elegant, dar după gust bărbătesc, nu după gustul unei femei.

— Sistemul de securitate este de top. Camere de supraveghere, alarme conectate direct la firma de pază Wadling Security. Vânzătorul este foarte atent la detaliile legate de securitate. Stockholmul nu mai e ce-a fost. Probabil știi că există bande specializate în case ca aceasta. Sunt complet nemiloase. Așa că este important să te protejezi.

Faye aprobă din cap cu privirea la pectoralii lui, care se observau pe sub cămașa strâmtă. Trebui să se abțină să nu-și umezească buzele.

Nu bandele de tâlhari o îngrijorau, ci tatăl ei. Și niciun sistem de securitate din lume nu îl putea opri, dacă se hotăra să încerce să ajungă la ea. Într-una din puținele dăți când mama ei încercase să-l părească și se ascunsesese împreună cu Faye și Sebastian la un motel, tatăl bătuse la ușa lor a doua zi de dimineață. Era ca un câine înfometat, îi găsea mereu. Dar cu un sistem de securitate bun putea câștiga timp.